

Sygn. akt VII U 673/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 listopada 2016 r. w Warszawie

sprawy L. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę (z warunków szczególnych)

na skutek odwołania L. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 17 lutego 2016 r., znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 17 lutego 2016 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu L. W. prawo do wcześniejszej emerytury (z warunków szczególnych) od dnia 1 stycznia 2016 roku,

2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie,

3. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. na rzecz odwołującego L. W. kwotę 360,00 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

4. stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

UZASADNIENIE

L. W. w dniu 8 kwietnia 2016 r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 17 lutego 2016 r., znak: (...), na mocy której organ rentowy odmówił mu prawa do wcześniejszej emerytury – z warunków szczególnych.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wniósł o połączenie, w oparciu o art. 219 k.p.c., postępowania wszczętego na skutek przedmiotowego odwołania z postępowaniem toczącym się pod sygn. akt VII U 1204/15 z uwagi na fakt, że oba te postępowania dotyczą prawa do emerytury odwołującego się, dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron, z ograniczeniem do przesłuchania odwołującego się na okoliczność wykazania, iż odwołujący w okresie od dnia 1 lipca 1983 r. do 31 lipca 1990 r. oraz od dnia 14 listopada 1990 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. wykonywał pracę w warunkach szczególnych, dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu BHP, celem ustalenia czy praca odwołującego się w (...) w okresie od dnia 1 lipca 1983 r. do 31 lipca 1990 r. oraz jego praca w (...) Zakładach (...) w okresie od dnia 14 listopada 1990 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. były wykonywane w warunkach szczególnych lub miały szczególny charakter w myśl rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 7 grudnia 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a także zasądzenie na rzecz odwołującego się kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ponadto odwołujący wskazał, że organ rentowy do pracy w szczególnych warunkach zaliczył okres pracy od dnia 14 listopada 1990 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. z wyłączeniem okresów zwolnień lekarskich, co jest zdaniem ubezpieczonego bezzasadne.

Ubezpieczony wskazał również, że organ rentowy nie zaliczył do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach okresu od dnia 1 lipca 1983 r. do dnia 31 lipca 1990 r., w którym to odwołujący świadczył pracę na stanowisku maszynisty sprężarek i dmuchaw. Rozstrzygnięcie to organ rentowy uzasadnia tym, że w wykazie A, dziale XIV, pod poz. 2, pkt. 2 załącznika do zarządzenia Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. tj. zarządzenia, które jako podstawę prawną podał w świadectwie pracy zakład pracy, takie stanowisko nie zostało wymienione (odwołanie z dnia 8 kwietnia 2016 r., k. 2-6 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., w odpowiedzi na odwołanie z dnia 28 kwietnia 2016 r., wniósł o jego oddalenie.

Organ rentowy w uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie wskazał, że odmówił ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury, bowiem na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 – letniego okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze.

Ponadto organ rentowy wskazał, że do stażu pracy w warunkach szczególnych zaliczył okres zatrudnienia ubezpieczonego od dnia 14 listopada 1990 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. w (...) Zakładach (...), natomiast nie zaliczył do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia odwołującego od 1 lipca 1983 r. do 31 lipca 1990 r. w (...), ponieważ w wykazie A, dziale XIV, pod poz. 2, pkt. 2 załącznika do zarządzenia Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. stanowisko maszynisty sprężarek i dmuchaw nie zostało wymienione.

Nadto Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. podniósł, że ubezpieczony legitymuje się stażem pracy na dzień 1 stycznia 1999 r. w wysokości 30 lat, 6 miesięcy i 9 dni, nie jest członkiem OFE oraz z w dniu 27 lipca 2012 r. ukończył wiek 60 lat (odpowiedź na odwołanie, k. 9 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony L. W., urodzony w dniu (...), w dniu 18 stycznia 2016 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o wcześniejszą emeryturę z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Do powyższego wniosku ubezpieczony załączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych (wniosek z dnia 18 stycznia 2016 r. wraz z załącznikami, k.1-23 a.r.).

Organ rentowy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego ustalił, że ubezpieczony nie spełnia warunku dotyczącego stażu pracy w warunkach szczególnych (tj. 15 lat pracy w warunkach szczególnych), gdyż na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił wymaganego okresu takiej pracy. Z tych też względów organ rentowy na gruncie decyzji z dnia 17 lutego 2016 r., znak: (...) odmówił ubezpieczonemu prawa do dochodzonej emerytury. Do stażu pracy organ rentowy nie zaliczył ubezpieczonemu okresu zatrudnienia od dnia 1 lipca 1983 r. do 31 lipca 1990 r. w (...), ponieważ w wykazie A, dziale XIV, pod poz. 2, pkt. 2 załącznika do zarządzenia Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. stanowisko maszynisty sprężarek i dmuchaw nie zostało wymienione. Jednocześnie na podstawie załączonych dokumentów organ rentowy uznał za udowodniony ogólny staż pracy odwołującego, w wymiarze 30 lat, 6 miesięcy i 9 dni, w tym okres 6 lat, 8 miesięcy i 16 dni prac wykonywanych w szczególnych warunkach (decyzja z dnia 17 lutego 2016 r., znak: (...), k.29 a.r.).

Ubezpieczony od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego z dnia 17 lutego 2016 r., złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując niniejsze postępowanie sądowe w toku którego ustalono, że L. W. w okresie od dnia 11 stycznia 1973 r.

do 26 października 1974 r. był zatrudniony w (...) na stanowisku monter elementó pólprowodnikowych. W trakcie całego wskazanego powyżej okresu zatrudnienia wnioskodawca pracował przy obsłudze pieców do nagrzewania tranzystorów oraz rezystorów przez wodór. Były to piece tlenowo-wodorowe, a w późniejszym okresie azotowe. Praca ubezpieczonego polegała na układaniu w kwarcowych pojemnikach płytek, które trzeba było przepuścić przez piec wodorowy w odpowiedniej temperaturze, a następnie wyjąć, przedmuchać, a w fazie końcowej pociąć i wyszlifować pod mikroskopem, aby były gotowe do montażu. Z ww. płytek były robione tranzystory, rezystory i diody, które wykorzystywane były do produkcji radia, telewizorów i zegarów. Odwołujący podczas wykonywania pracy narażony był na azot oraz wodór. Ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę przy piecach. Odwołujący był zaopatrzone w czepek, fartuch oraz rękawice. Nie otrzymał żadnych dodatków z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych, z wyjątkiem mleka (świadectwo pracy, dokumenty z akt osobowych z okresu zatrudnienia w (...), zeznania odwołującego, k.95-96 a.s.).

W toku postępowania sądowego, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu BHP M. M. celem ustalenia czy praca wykonywana przez odwołującego w (...) w W. w okresie od 11 stycznia 1973 r. do 26 października 1974 r. oraz w okresie od 9 czerwca 1980 r. do 31 lipca 1990 r. wykonywana była w warunkach szczególnych, uregulowanych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz w innych Rozporządzeniach Rady Ministrów dotyczących I Kategorii zatrudnienia i zarządzeniach właściwych ministrów (postanowienie z dnia 14 września 2016 r., k. 56 a.s.).

W opinii z dnia 20 września 2016 r. biegła sądowa ds. bhp M. M. stwierdziła, że zatrudnienie odwołującego, od 1 lipca 1983 r. do 31 lipca 1990 r. można uznać za zatrudnienie w warunkach szczególnych, w świetle rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, natomiast ze względu na szczupłość materiału dowodowego, brak jest możliwości wydania opinii, czy praca, wykonywana przez odwołującego na stanowisku monter elementó pólprowodnikowych w okresie od 11 stycznia 1973 r. do 26 października 1974 r. była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (opinia z dnia 20 września 2016 r., k.63-68 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 11 października 2016 r. organ rentowy oświadczył, że nie wnosi uwag do opinii z dnia 20 września 2016 r. biegłego sądowego z ds. bhp M. M. (pismo procesowe z dnia 11 października 2016 r., k. 81 a.s.).

Powyzszy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym również w aktach rentowych i osobowych ubezpieczonego. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy oparł się również na zeznaniach odwołującego L. W.. Dowód ten w zakresie, w jakim Sąd oparł na nim swoje ustalenia jest spójny oraz logiczny.

Ponadto Sąd Okręgowy oparł się na opinii biegłego sądowego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy M. M. z dnia 20 września 2016 r.

Biegła sądowa uznała, że wykonywane przez ubezpieczonego prace na stanowisku monter elementó pólprowodnikowych w okresie od 1 lipca 1983 r. do 31 lipca 1990 r., można uznać za prace wykonywane w szczególnych warunkach, które odpowiadają rodzajowi prac, wskazanemu w Wykazie A, Dziale XIV, poz.5, pkt. 4 zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w zakładach pracy resorty hutnictwa i przemysłu maszynowego, jako monter elementó pólprowodnikowych. Odnosząc się do ww. opinii biegłego sądowego, Sąd uznał ją za przekonującą, rzeczową i merytorycznie uzasadnioną. Sąd wziął pod uwagę fakt,

że opinia ta uwzględnia i odnosi się do rzeczywistego charakteru pracy odwołującego w spornym okresie czasu i wykonywanych przez niego obowiązków, co biegły szczegółowo omówił. Opinia ta jest również zgodna z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami odwołującego. Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu okoliczność, że odwołujący we wskazanych przez biegłego okresach czasu stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace, które spełniają przesłanki do uznania ich za prace wykonywane w warunkach szczególnych – spowodowała, że okresy te powinny być zaliczone do okresu pracy w warunkach szczególnych, uprawniającego do emerytury w obniżonym wieku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie L. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 17 lutego 2016 r., znak: (...) jest częściowo zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie w części.

Zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2015, poz. 748 z późn. zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. którzy spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet;
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet;
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa – według stanu na dzień 1 stycznia 1999 r.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ww. ustawa jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), które w § 4 wskazuje, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A (stanowiącym załącznik do rozporządzenia) nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ponadto, zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia - okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z kolei okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2 rozporządzenia).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i ugruntowanym orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że L. W. ukończył w dniu 27 lipca 2012 r. wymagany wiek 60 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, jak również udowodnił wymaganą ilość okresów składkowych i nieskładkowych w wymiarze 25 lat, według stanu na dzień 01 stycznia 1999 r.

Przedmiotem sporu pozostawało natomiast ustalenie, czy odwołujący posiada na dzień 01 stycznia 1999 r. 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie zaliczył mu bowiem do okresów pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia od dnia 1 lipca 1983 r. do dnia 31 lipca 1990 r. (...) w W.. wskazując, że w wykazie A, dziale XIV, pod poz. 9, pkt. 2 załącznika do zarządzenia Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. stanowisko maszynisty sprężarek i dmuchaw nie zostało wymienione.

W tym miejscu podkreślić należy, że w Wykazie A, Dziale XIV, poz.5, pkt. 4 zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w zakładach pracy resorty hutnictwa i przemysłu maszynowego, jest wymienione stanowisko montera elementów półprzewodnikowych, na którym to stanowisku odwołujący pracował w okresie od 11 stycznia 1973 r. do 26 października 1974 r., natomiast zatrudnienie odwołującego, od 1 lipca 1983 r. do 31 lipca 1990 r. można uznać za zatrudnienie w warunkach szczególnych, w świetle rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Jednocześnie zdaniem Sądu fakt wykonywania przez L. W. pracy w szczególnych warunkach we wskazanym powyżej spornym okresie czasu znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Biegła sądowa ds. bhp M. M. potwierdziła wnioski, które zaprezentowała w swojej opinii w sprawie odwołującego o emeryturę pomostową, a dodatkowo wypowiedziała się już stricte pod kontem roszczenia ubezpieczonego o wcześniejszą emeryturę. Zdaniem Sądu opinia ta również nie była kwestionowana przez strony w zakresie w jakim biegła miała udzielić odpowiedzi na tezę postawioną w postanowieniu Sądu.

Ponadto Sąd Okręgowy wskazał, że organ rentowy nie miał podstaw do wyłączenia okresów zwolnień lekarskich z okresu pracy w szczególnych warunkach. Podkreślić należy, że według art. 32 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby lub macierzyństwa. Ustęp 1a powyższego przepisu został dodany ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, która weszła w życie z dniem 1 lipca 2004 r. Zgodnie z aktualną linią orzecniczą SN, przyjmuje się, że okresy niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa uwzględniają się przy ustalaniu okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze.

A zatem biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd stwierdził, że ubezpieczony spełnił wszystkie warunki uprawniające go do wcześniejszej emerytury.

Odnosnie ustalenia terminu od jakiego Sąd Okręgowy uznał za zasadne przyznanie odwołującemu się prawa do emerytury, zastosowanie znajduje art. 129 pkt. 1. ustawy o FUS, w oparciu o który świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Ogólną zasadą prawa emerytalno-rentowego jest, że świadczenia wypłaca się na wniosek zainteresowanego, poczynając od dnia powstania prawa do emerytury (tj. spełnienia ustawowych warunków), lecz nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie. Sąd Okręgowy na podstawie powołanego wyżej przepisu przyznał świadczenie od dnia 1 stycznia 2016 r.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał odwołującemu L. W. prawo do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych od dnia 1 stycznia 2016 r., o czym orzekł w pkt. 1 sentencji wyroku.

W pkt. 2 wyroku Sąd Okręgowy oddalił odwołanie w pozostałym zakresie tj. od dnia złożenia wniosku o emeryturę pomostową do momentu złożenia wniosku o wcześniejszą emeryturę. W 2014 r. odwołujący złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o emeryturę pomostową. Organ rentowy zgodnie z obowiązującymi przepisami nie ma podstaw do badania i ustalenia wszelkich innych ewentualnych świadczeń jakie przysługiwałyby stronie z tytułu ubezpieczeń społecznych. Sąd Okręgowy wskazał, że organ rentowy jest związany tylko i wyłącznie wnioskiem złożonym przez stronę. W związku z powyższym, jeżeli wniosek o wcześniejszą emeryturę został złożony w dniu 18 stycznia 2016 r. to zgodnie z przepisami, jeżeli Sąd dojdzie do przekonania, że to świadczenie jest odwołującemu należne, to najwcześniej może je przyznać od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie.

W pkt. 3 wyroku Sąd zasądził od organu rentowego na rzecz odwołującego kwotę 360,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Z uwagi na fakt przegrania sprawy przez organ rentowy, zgodnie z art. 98 k.p.c. i 102 k.p.c. oraz § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej, udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku Nr 490 j.t.)

Jednocześnie w pkt. 4 wyroku Sąd stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w wypłacie świadczenia, w oparciu o treść art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ustalenie, że odwołujący spełnił warunek wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych wymagało bowiem przeprowadzenia sądowego postępowania dowodowego, w tym dopuszczenia dowodu z zeznań świadków, opinii biegłych sądowych i przesłuchania odwołującego. Organ rentowy nie ma tych możliwości dowodowych w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, gdyż ograniczony jest środkami dowodowymi wymienionymi w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 2007 r., Nr 11, poz. 14).

Zgodnie z art. 118 ust. 1a w/w ustawy w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Działając zaś na podstawie powołanego przepisu, Sąd wnioskując a contrario, nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, powodującej opóźnienie w wypłacie świadczenia, mając na uwadze fakt, że dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego, a w szczególności zeznania odwołującego i dopuszczenie dowodu z opinii biegłego pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń, co do charakteru zatrudnienia ubezpieczonego, mającego wpływ na jego prawo do wnioskowanego świadczenia.